

Independència i violència espanyola

El 27 d'octubre, el Parlament de Catalunya aprovava la Declaració d'Independència. S'acomplia així el mandat obtingut arran del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre. El president Puigdemont i el seu govern, però, optà per no aprovar els decrets, més de quaranta, segons algunes fonts, que ja estaven preparats per fer realitat la República. Amb el pas dels dies s'ha anat sabent quins van ser els motius per a aquesta decisió: l'amenaça del govern espanyol d'una actuació armada que, per dir-ho, ràpidament, no faria prim i no dubtaria a emprar no bales de goma, sinó de foc, amb la perspectiva que es provocaria un autèntic «bany de sang». Certament, quan un espanyol amenaça amb el recurs a la violència, no el podem prendre a la lleugera, ni que sigui per raons històriques. Haver-ho fet, ignorar-ho, probablement hauria comportat que, en la consciència de Puigdemont i dels seus ministres, hauria caigut la mort d'un nombre indeterminat de compatriotes, malgrat que ells no haurien disparat ni un sol tret. I viure amb aquest llegat hauria estat insuportable, lògicament. Per això es va optar per no entrar en el joc dels espanyols, que volien que entréssim a drap i d'aquesta manera seguir la seva lògica perversa. Així Puigdemont i els seus ministres van optar per una estratègia que combina la denúncia internacional i la judicial, per posar contra les cordes el govern espanyol, i els detalls de la qual, lògicament, a hores d'ara no coneixem, si més no, en el meu cas, ni una centèsima part. Una estratègia que ha triomfat, malgrat que el preu que s'està pagant és altíssim en termes d'empresonaments, i totes les barbaritats judicials que els espanyols són capaços de cometre, sense immutar-se.

Una estratègia, però, que ha deixat que el govern espanyol apliqui l'article 155 i entri a sac a la Generalitat, provocant un espectacle dantesc. Sense cap mesura i passant-se mil pobles, no ha perdut el temps en intervenir els Mossos d'Esquadra, el Parlament, els Ministeris, en un intent desesperat d'anul·lar i fer com si no hagués existit la declaració d'Independència. Però la pressió europea, sense cap dubte, l'ha obligat a una mesura com la convocatòria

electoral immediata, quan era conegut que la seva opció era mantenir la intervenció de la Generalitat durant molts més mesos. I ara s'enfronta a una nova, i encara més contundent, victòria independentista, que posarà les coses a lloc.

Tant és així, que els polítics colpistes, els líders espanyolistes, ja alerten d'una possible manipulació dels resultats electoral per suposats hackers forasters (russos?) a favor dels partits republicans (abans independentistes). Es posen, doncs, ja, la bena, abans que tinguin la ferida.

Per intentar aturar aquesta allau republicana, els espanyols recorren també a un clàssic. La violència feixista. En les darreres setmanes, les agressions feixistes en ple carrer s'han multiplicat com mai abans. Van començar després del llum verd donat pel discurs del cap de l'estat, que va indignar no només a Catalunya, sinó a l'opinió pública mundial. I han continuat i incrementat, arran de l'aplicació del 155 i la destitució del Major Trapero al capdavant dels Mossos d'Esquadra. L'estratègia de la por és el recurs dels espanyols davant la més que cantada victòria electoral dels republicans, i el retorn victoriós del president Puigdemont, que desfermarà una onada d'entusiasme que deixarà petita la de Tarradellas.

Això no obstant, la qüestió de la violència, del terrorisme espanyol, tard o d'hora s'ha d'enfrontar i plantar cara. No podem anar amb els liris a la mà. Tots els estats del món desenvolupen polítiques d'autodefensa i de seguretat. I no només per interès propi, sinó també per exigències dels seus veïns i aliats, si és el cas. Ningú no vol tenir un baula feble, en matèria de seguretat, a la seva frontera.

La defensa i la promoció de la Pau, de la qual Catalunya ha estat sempre una capdavantera, no és incompatible, ans ben al contrari, amb la implementació de polítiques de seguretat i de defensa, que vetllin per les nostres famílies, els nostres pobles, en definitiva, la nostra gent. Cal posar-s'hi de debò, i sense complexos. Per que hi haurà un moment en què no fer-ho serà una irresponsabilitat.

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

La resistència per a una República normal a comarques

per Josep-Ramon Soldevila

PÀGINA 3

No tenim la síndrome d'Estocolm

per Teresa Casals

PÀGINA 4

1977-2017: Restitució de la Generalitat

per Daniel Roig

PÀGINA 5

Panorama polític

per Pilar Altarriba

PÀGINA 6

La vergonya de la Unió Europea

per Albert Aragonès

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra

El president de Reagrupament, Josep Sort, a la llista de Junts per Catalunya

El President de Reagrupament, Josep Sort, forma part de la llista del President legítim de la Generalitat de Catalunya, Carles Puigdemont. Una candidatura, Junts Per Catalunya, de la qual estem orgullosos de poder-hi participar perquè pensem que Puigdemont ha de ser el qui porti a terme el desplegament de la República Catalana en tots els seus aspectes.

L'aplicació de l'article 155 per part d'un estat antidemocràtic i feixista ha de ser anul·lada de facto i restituir immediatament el govern legítim de Catalunya que va ser escollit pel poble català el passat 27 de setembre de 2015.

Pensem que Junts Per Catalunya és la millor manera de portar a terme tots aquests aspectes. Es tracta d'una candidatura on majoritàriament hi ha persones de la societat civil i molt preparades i disposades a portar a terme la voluntat dels catalans.

Continuem posant-nos doncs, al servei del President legítim de la República Catalana, el Molt Honorable Carles Puigdemont, i seguim amb el compromís de, tal i com va dir el President de Reagrupament en la seva proclamació, "deixar-nos la pell" per assolir la independència del nostre país".

La resistència per a una República normal a comarques

Avui hauria d'estar cofoi i panxacontent explicant-vos diferents projectes que estem portant a terme amb molta il·lusió, a l'Ajuntament de Vic i a les àrees de la meua influència. Per exemple, la nova redacció del Pla Ambiental de la Ciutat amb la col·laboració d'un procés participatiu en forma de Fòrum Ambiental. També explicar-vos que hem iniciat unes jornades de portes obertes de les entitats religioses de la ciutat i els seus centres de culte (que són més de 30) o que estem preparant una jornada de Salut Comunitària conjuntament amb la Universitat de Vic. Però no puc fer-ho, encara no. Avui he de tornar a parlar de mobilitzacions i resistència. Fins que la República Catalana no rutlli amb els engranatges una mica més sincronitzats, em temo que no ens podrem permetre el luxe d'informar del dia a dia ni de les novetats que plantegem des de les regidories.

La resistència a la comarca d'Osona ha estat exemplar. Sovint se'ns fa difícil d'involucrar els veïns en accions col·lectives i participatives, però el suport al Procés, a Osona, és un cas excepcional. Recordo especialment el passat dimecres

20 de setembre, quan la Guardia Civil va ocupar moltes de les institucions catalanes i va detenir nombrosos alts càrrecs. Aquell vespre, la majoria d'alcaldes i regidors de la comarca van encapçalat una manifestació que s'iniciava a la seu del Consell Comarcal d'Osona i s'acabava als peus de la balconada de l'Ajuntament de Vic. Uns 15.000 ciutadans van acompanyar i emparar la comitiva. Heu de tenir present que a plaça major hi poden cabre unes 5.000 persones màxim.

Uns dies més tard, el 3 d'octubre, a la concentració en el dia de l'Aturada de País, es van mobilitzar 30.000 demòcrates, que van fer vessar la nostra plaça i van col·lapsar tot el centre de la ciutat. Tingueu en compte que a Vic hi convivim uns 40.000 ciutadans.

Una altra jornada especial va ser la botifarrada per la dignitat que es va organitzar per recollir diners per a la caixa de solidaritat per als presos polítics, que es va celebrar el 31 d'octubre. Es van vendre més de 10.000 entrepans de botifarra. Tot va estar animat per l'actuació desinteressada de conjunts osonencs com Obeses, Oques Grasses, Nyandú, Quimi

Portet, Guillem Roma, Paula Valls, La Laia, Bonobos i Pep Poblet. L'acte el va dirigir el Peyo i l'Albert Om va llegir un manifest conjunt.

El 8 de novembre, nombrosos membres dels CDR osonencs es van desplaçar a la Cerdanya per ajudar els ceretans a tallar eficientment els accessos a França, enmig de la primera nevada de la temporada. I a la manifestació de suport als presos polítics, al carrer Marina de Barcelona del 11 de novembre, des d'Osona van sortir més de 60 autobusos.

I des d'ara i fins al dia 10 de desembre, també a l'emblemàtica plaça major de Vic, i organitzat per Òmnium, ANC i els CDR osonencs, s'han instal·lat dues presons transportables amb l'objectiu de deixar ben clar que no volem que es normalitzi que hi hagi 10 persones empresonades en ple segle XXI, per motius polítics. Els primers "presoners" voluntaris que l'han habitat han estat l'humorista Peyo i el cuiner Nandu Jubany.

"Seguim!!!!"

Josep Ramon Soldevila

No tenim la síndrome d'Estocolm

A les portes d'unes eleccions convocades il·lícitament pel govern d'Espanya després de l'aplicació de l'article 155 de la constitució espanyola a l'empara del qual s'ha destituït el govern legítim de la Generalitat, s'ha empresonat el vicepresident Junqueras i els consellers i conselleres Borràs, Bassa, Forn, Mundó, Romeva, Rull i Turull i amb anterioritat els presidents d'Òmnium i de l'Assemblea, senyors Jordi Cuixart i Jordi Sánchez i s'ha provocat l'exili del President Carles Puigdemont i part del seu govern, crec que hem de dir ben alt i clar: els independentistes no tenim la síndrome d'Estocolm.

Això vol dir que ni perdonem ni oblidem que el govern de l'estat hagi actuat amb una ferocitat, amb una desproporció i amb nul·la intel·ligència política, actuació que esgarrifa els ciutadans civilitzats i demòcrates d'Europa i del món.

L'actitud del PP i de Ciutadans ja la podíem imaginar, la rendició sense condicions del PSC al PSOE i d'aquest a la dreta més dreta de les que es fan i es desfan, ja ha estat més sorprenent. Els amics que, per circumstàncies varies, viuen a Madrid em deien «Pel que fa al tema català no hi ha diferències. El que s'assembla més a un militant del PP és un militant del PSOE». Ara n'hem tingut un exemple claríssim i, rebllant el clau, podríem dir que, a Catalunya, l'objectiu de «salvar la unidad de España» és l'objectiu comú, primer i irrenunciable del PSOE-PSC, PP i Ciudadanos. Per defensar el dogma de fe de la unitat

de la pàtria s'hi val tot: cops de porra, pilotes de goma que treuen ulls, mentides, aplicació amb ràbia del 155, empresonaments, vexacions...

Ara, tot s'hi val, però quan les aigües tornin a fluir amb normalitat democràtica, hi haurà persones que no es podran enfrontar amb si mateixes, que no es podran mirar al mirall ni per pentinar-se al matí perquè es faran fàstic.

Aquells que s'autoanomenen constitucionalistes, aquells que retreuen als independentistes que hem trencat la convivència són els qui, com si els catalans no tinguéssim criteri, ens volen convèncer que ells ens retornaran el seny. Ella, sobretot la senyora Arrimadas que, acabada d'arribar, fa seva la cèlebre frase pronunciada fa segles. «vini, vidi, vinci» No està gens malament la seva ambició de salvapàtries!

Una mica de cultura popular sempre ajuda a valorar el context. Els nostres avis i àvies, homes i dones que trepitjaven la terra i que hi

tenien una relació constant basada en el respecte i l'esforç deien «No diguis blat fins que sigui al sac i ben lligat» Esperem a veure els resultats de les properes eleccions, convocades en una situació de precarietat democràtica impròpia del segle XXI a Europa. Esperem...

No tenim la síndrome d'Estocolm. Recordem perfectament la Catalunya que vostès, constitucionalistes, ens proposen: agenollada, humiliada, si gosa desviar-se del guió que vostès li assignen i, si cal, empresonada. Amb la llengua pròpia tan arraconada com sigui possible, sense possibilitat de parlar directament al món. Tutelada, controlada, mutilada.

No tenim la síndrome d'Estocolm. Votarem amb la mateixa il·lusió de sempre. I... ja veurem.

Teresa Casals

1977-2017: Restitució de la Generalitat

Després de 40 anys de dictadura, en el marc de la transició política d'aquesta democràcia espanyola que ara mateix ens resulta tant decebedora, el 29 de setembre de 1977 la Generalitat de Catalunya va ser restituïda. El nostre President, en Josep Tarradellas, va prendre possessió del càrrec el 17 d'octubre d'aquell mateix any. Atenció: Va prendre possessió del càrrec segons la legalitat espanyola, ja que Tarradellas, des de 1954, era el legítim President de la Generalitat de Catalunya a l'exili.

Som a 2017 i sembla que la història es repeteix. Després d'anys de demanar diàleg amb l'estat espanyol i només trobar menyspreu i portes tancades, la majoria parlamentària de la cambra catalana pren la iniciativa d'organitzar un referèndum d'autodeterminació de forma no acordada, enfront de la legalitat espanyola. Contra tot pronòstic, superant entrebancs i sota una violència policial desmesurada, el resultat és contundent i, dies després, es proclama la república catalana. L'acció judicial espanyola, però, evidenciant la falta de separació de poders a Espanya, culmina la seva ofensiva amb la detenció del Govern de Catalunya i de la mesa del Parlament.

Així que ara ens trobem, gràcies a l'aplicació de l'infame Article 155 de la postfranquista constitució

espanyola, que M. Rajoy (que tothom pot endevinar qui és, menys el jutge del cas Bárcenas) convoca eleccions al Parlament de Catalunya el proper 21 de desembre, mentre el legítim Govern és en part a presó, en part a l'exili, president Puigdemont inclòs.

Per a tots aquells que creiem en la democràcia i el respecte al dret als pobles a decidir el seu futur, aquest escenari no és plat de bon gust. Queda enrere la decepció d'una proclamació d'independència que no es va fer efectiva per causa de la dura amenaça d'una imminent intervenció militar, amb el cost en dolor i en vides que hauria pogut suposar, per acabar en un estat de setge policial sense sortida.

Però agafem perspectiva del moment que vivim: Hem lliurat una batalla de la qual hem perdut força institucional, però hem guanyat legitimitat i convicció. I el que semblava un objectiu a tocar dels dits, es converteix

en un objectiu per aconseguir el qual caldrà una lluita a més llarg termini, aprofitant amb perseverança les oportunitats d'avançar. Per tant, ara el que toca és preparar-nos per a la lluita imminent amb la finalitat al cap, que no pot ser altra que assolir l'estat propi.

I la lluita imminent són les eleccions del 21D, on tenim l'oportunitat de restituir un altre cop el govern legítim de Catalunya i, molt important, el control de les institucions. Aquest control, que ara està segrestat per l'aparell del govern espanyol i que tan necessari és, per exemple, per disposar de veu als mitjans de comunicació catalans o convocar aturades de país efectives.

Tenim un president i un govern legítim segrestat per la justícia espanyola. Ara toca guanyar a les urnes el que ens han arrabassat per la força. Ara, tots amb el President.

Daniel Roig

Panorama polític

El panorama polític que es va desenvolupant de cara a les eleccions de 21-D fa que els partits vagin ensenyant les seves cartes, i mostrin a la ciutadania les seves intencions.

Tenim, en primer lloc, la impossibilitat que hi ha hagut de confeccionar una llista conjunta, similar a la de les passades eleccions. En segon lloc, hi ha la negativa d'ERC d'anar plegats. Han preferit potenciar les seves sigles i reforçar la seva llista amb consellers de l'anterior legislatura com Alfonso Comín o la mateixa Carme Forcadell (el primer refugiat a Brussel·les), els quals eren simpatitzants d'Esquerra Republicana. Aquesta formació, en voler anar en llistes separades, sembla que es troba molt forta per accedir a la Presidència de la Generalitat, si no en nombre de consellers, sí pensant a fer una coalició amb algun altre partit, com ja ho varen fer en dues legislatures anteriors, on van propiciar dos governs tripartits, com tothom vam veure i vam patir. En tercer lloc, tenim l'amalgama sortida del 15M, un poti-poti de Podemos, Iniciativa, Catalunya en Comú etc., que encara no se sap cap on es decantaran, ja que el seu paper es fer "la puta i la Ramoneta", com abans altres van fer i foren molt criticats.

Parlem del PdeCat, potser el més honest, amb Carles Puigdemont al davant. Han fet una llista de consens, amb gent independent, amb Jordi Sànchez de l'ANC, amb els consellers i conselleres (que són a la presó o a Brussel·les) i, per descomptat, amb militants, molt d'ells alcaldes, que pertanyen al Partit. Una llista de nom Junts per Catalunya, que els podria reportar un nombre important

d'escons i així donar continuïtat al president actual, Carles Puigdemont, al davant de la Generalitat.

Pel que ens diuen, hi haurà uns punts en comú, en les diferents llistes, com pot ser exigir la llibertat dels presos i preses polítics i acabar amb el cop d'Estat que representa l'aplicació de l'article 155 de la Constitució Espanyola. Però això son només declaracions d'intencions.

Sabem que el 155 no marxarà de Catalunya en molt de temps. Les nostres principals Institucions estan intervingudes pel Govern Central, i, un cop tenen un peu a Catalunya, no ens deixaren anar tan fàcilment com nosaltres voldríem. Encara hi ha més: suposem que es guanya en nombre de diputats, entre Junts per Catalunya, ERC i les CUP, quin panorama s'albira amb la Generalitat intervinguda com tenim ara? Tornarem a declarar la Independència? Podrà tornar el president Carles Puigdemont a la Generalitat? L'empresonaran? Aplicaran encara més fort el 155? El que estic segura és que el Govern Central no es mourà ni un mil·límetre en els seus plantejaments, falsos i violents.

Tenim mala peça al teler. Davant nostre, a l'oposició,

tenim uns actors, PP, C'S i PSC, que fan de mur de contenció contra els nostres anhels de llibertat, com ho han fet manta vegada. Abans calladets, però emprenyant sempre, sigui amb l'excusa del castellà a l'escola o en la Corporació Catalana, com TV3, o a les Universitats. I no deixaran que siguem un país lliure, independent d'Espanya, com tampoc deixarà la Moncloa la sucosa aportació econòmica catalana que representa el 20% del PIB espanyol.

Que demanaria jo? Tenir fortlesa i constància. Perdre una batalla no vol dir perdre la guerra. Continuar el camí empès per la República Catalana, recolzar als nostres líders, no abaixar el cap i no fer ni un pas enrere. Exigir la llibertat dels nostres presos i preses polítics, injustament a la presó, i no deixar-nos dividir per lluites partidistes. Hem d'aprendre de la història i no repetir errors. Encetat el camí cap a la República, l'hem de continuar fins al final.

Pilar Altarriba

La vergonya de la Unió Europea

En els anys que fa que estic a Reagrupament, sobretot durant la campanya del 2010, he fet i he assistit a molts actes protagonitzats amb membres del Cercle Català de Negocis. Grans actes on es demostrava amb dades, no amb paraules, la viabilitat econòmica d'una Catalunya independent i a on, com sempre hem fet en els nostres actes, sempre es responia a les preguntes de la gent que participava al final, que si les pensions, que si el dèficit... què passaria amb la Unió Europea, en formaríem part o no? La resposta, gairebé sempre, era la mateixa: no podríem estar fora de la Unió Europea perquè en formàvem part, i cap, CAP tractat regula la sortida, tal com s'està veient actualment amb el tema del Brexit. A més a més, sempre dèiem que a la Unió Europea no li interessaria mai perdre un contribuent net, o sigui, un país que aporta més del

que reb, un país treballador, exportador, dinàmic i amb un poble compromés i clarament partidari de formar part d'aquesta Unió Europea.

Aquest darrer any sobretot, veient la nul·la reacció de les més altes autoritats europees, sobretot les d'en Juncker, president de la Comissió Europea, en Tusk, president del Consell Europeu, i en Tajani, president del Parlament europeu, ens hem de preguntar: realment volem formar part d'aquesta Unió Europea?

Personalment si aquesta Unió es tal com la presenten aquests tres personatges, diria que no i un no rotund. Jo no vull formar part d'una Unió Europea on no es critica l'ús de la força contra gent que exercita lliurement el seu dret de vot, on avis i criatures són agredits per les forces policials sense competències i sense ensenyar

cap ordre jurídica per actuar, o a on no es critica que un país membre intervingui el Govern i el Parlament escollit democràticament per la MAJORIA dels ciutadans, i on, el més greu per mi, s'empresona els legals representants d'aquest poble per fer allò que el poble els ha demanat que facin, en definitiva, que permetin la democràcia.

No, no vull formar part d'aquesta Unió. Hi ha vida fora de la Unió Europea, per exemple a l'EFTA, Associació Europea de Lliure Comerç, formada per Islàndia, Noruega, Suïssa i Liechtenstein. No els va tan malament, malgrat no formar part de la Unió Europea.

Albert Aragonès

Naomi Klein a la recerca de la força del sí

Naomi Klein. *No n'hi ha prou amb dir no*. Traducció de Mercè Santaulària i Jordi Boixadós. Barcelona: Empúries, 2017

És interessant acostar-se al darrer llibre de Naomi Klein no tan sols per l'acreditada capacitat analítica i explicativa de l'autora, sinó perquè, ja des del títol, aquesta obra s'adreça explícitament a fomentar la construcció d'una alternativa creïble per a la societat del segle XXI. Efectivament, no n'hi ha prou amb dir no com expressa el títol del llibre, que té un subtítol ben explícit: "Contra les noves polítiques del xoc i a favor del món que necessitem". Cal, doncs passar a l'ofensiva i bastir un nou model d'organització social que funcioni de debò com a alternativa al model més estès al món occidental, el qual se sol etiquetar com a neoliberal. En les seves paraules: "el sí és el far en les futures tempestes que impedirà que perdem el camí." (p. 22)

A més, per a qualsevol català conscient, un estímul addicional per a llegir aquest text rau en la molt digna actitud que l'analista canadenca ha mantingut en la seva recent visita a Barcelona, al voltant de la situació política de Catalunya i l'antidemocràtica repressió que hem patit i encara estem patint per part de l'Estat espanyol. Klein, defensora del dret d'autodeterminació, fou molt clara en la crítica contra l'autoritarisme. No va dubtar a qualificar sense embuts com a "atacs flagrants a la democràcia" l'actuació de Mariano Rajoy, a qui Klein considera — de manera semblant a Donald Trump — un exemple de les agressives polítiques de xoc, amb què es vol crear "una atmosfera nacional de crisi permanent, que fa que es presti menys atenció a problemes com l'atur". Nosaltres encara hi podríem afegir que aquesta atmosfera de crisi també ajuda a tancar la corrupció que encaixa els màxims responsables polítics dels partits i del govern espanyols.

L'autora dedica la primera

part i un bon tros de la segona a radiografiar la manera de funcionar de Trump. Ho fa amb exemples concrets, molt bona informació i un gran pragmatisme. Després de llegir Klein, s'entenen millor moltes coses de l'actualitat política quotidiana dels Estats Units i del món. Resulta molt aclaridora la seva visió de l'administració Trump "com una violenta reacció contra el poder creixent de moviments socials i polítics sobreposats que exigeixen un món més just i segur." (p. 35) Sense demagògia i seguint la línia dels seus treballs anteriors, la periodista canadenca revela l'actual president dels EUA no pas com un ric empresari amb molta iniciativa i capacitat de creació de llocs de treball, sinó com un especulador de si mateix amb gran habilitat per aprofitar i vendre la marca pròpia amb què ha sabut envoltar el seu nom. Al costat de Trump, Henry Ford o, fins i tot, el ciutadà Kane són personatges ètics i constructors d'una fortuna basada en negocis de producció industrial efectiva.

Tot i deixar Trump al descobert, el que evita Klein en tot moment és culpabilitzar-lo pel seu èxit. Hi ha un moment que afirma que "Trump no va crear el problema; ell el va explotar." (p. 69). En la superació del problema és on rau

el treball que han (hem) de fer els partidaris del sí, no pas en la queixa de la palesa dolenteria dels dirigents polítics impulsors de la doctrina del xoc, de Donald Trump a Marine Le Pen passant per Mariano Rajoy. Un dels elements damunt dels quals la periodista considera que cal bastir l'alternativa és "el desig humà de sentir comunitat i connexió, que senzillament es nega a morir." (p. 79) Encara que l'autora no s'hi refereixi, hi ha moments que em sembla estar llegint una crònica de l'1 d'octubre, el qual vaig viure intensament al costat de molta gent en un col·legi electoral; o bé el 3 d'octubre, durant el qual vaig coincidir amb algunes d'aquelles mateixes persones en l'exemplar aturada del país; o les desenes de vegades en les múltiples mobilitzacions que hem anat duent a terme. Personalment, no tinc especial interès que a Catalunya liderem la metodologia de la transformació de la societat occidental (en tinc prou amb aconseguir la nostra llibertat), però certament moltes de les coses que (ens) estan passant aquí presenten aquests atributs.

El llibre conté moltes altres coses. Fins i tot fa referència a la miserable actitud del govern espanyol durant els terribles atemptats de l'11-M; però, sens dubte, cal destacar pel seu rigor i profunditat l'excel·lent descripció de totes les vicissituds de la lluita contra el canvi climàtic durant els darrers anys.

Potser des de la perspectiva a què em referia al començament, l'obra de Klein pot decebre una mica. El llibre és molt sòlid i convincent en la crítica a Trump i els seus anàlegs, entre els quals hem d'incloure Rajoy, però és feble i un pèl retòric si hom hi cerca un programa prou exhaustiu alternatiu al dominant. Conté un manifest prou atractiu, però alhora massa esquemàtic. Possiblement cal admetre que aquesta alternativa encara es troba en fase de construcció. En qualsevol cas, potser hem de recórrer a la frase de Samuel Becket que cita l'autora mateixa: "Torna a provar-ho. Torna a fracassar. Fracassa millor."